

Egy isteni felfedezés.
Egy halálos titok.
Egy vágy, ami elől nem menekülhet...

WHAT THE

RIVER

a folyó tudása

KNOWS

*finep
selection*

ISABEL IBÁÑEZ

ISABEL IBAÑEZ

WHAT
THE
RIVER
a folyó tudása
KNOWS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1884 AUGUSZTUSA

AZ ÉLETEMET EGY LEVÉL VÁLTOZTATTA MEG.
Egész nap a régi fészerben rejtőzködve vártam, távol Tía Lorenától és két lányától, akik közül az egyiket szerettem, a másik viszont nem szívelt engem. Ódon, rozoga búvóhelyemet csak a szentlélek tartotta egyben – egy erősebb fuvallat is romba dönthette volna. A koszos ablakon aranyló délutáni fény szűrődött be. Összeráncoltam a szemöldököm, ceruzám az ajkamhoz nyomtam, és igyekeztem nem gondolni a szüleimre.

A levelükre még egy óráig úgysis hiába várok.

Már ha egyáltalán megérkezik.

Az ölemben fekvő nyitott vázlatfüzetre pillantottam, és elhelyezkedtem az öreg porcelánkádban. Ősi mágia alig pislákoló nyomai vettek körbe. A varázsige túl rég hangzott el, és túl sokan érintették a kádat ahhoz, hogy tökéletes rejtekhelyet biztosítson.

Ez volt a baj a legtöbb dologgal, amit varázslat ért. A bűbáj megfakult és lassan elhalványult az érintések nyomán. De ez nem akadályozta meg apámat abban, hogy bűbajos holmik egész garmadáját gyűjtse össze. A kastély tele volt kopott cipőkkel, melyek talpa virágba borult, tükrökkel, melyek énekeltek, ha valaki elsétált mellettük, és ládákkal, melyekből, ha kinyitottuk, buborékok törtek elő.

Odakint a fiatalabbik unokatestvérem, Elvira a nevemet rikoltozta. Hölgyhöz nem méltó harsogása egészen biztosan kihozta volna a

sodrából Tía Lorenát, aki jobban szerette a szelíd hangnemet, kivéve persze, ha *róla* volt szó. Elképesztő hangerővel tudott kiabálni.

Nem ritkán éppen velem.

– *Inez!* – lármázott Elvira.

Semmi kedvem nem volt beszélgetni.

Mélyebbre süllyedtem a kádban, a *primám*¹ már a fészernél járt, és újra a nevemet kiáltozta, miközben bekukkantott a vadregényes kertben a bokros páfrány alá és a citromfa mögé. Én azonban csendben maradtam, hátha a nővére, Amaranta is elkísérte, aki nem volt a szívem csücske, és mindig makulátlanul festett, mint akit skatulyából húztak elő. Aki soha nem hangoskodott, soha nem beszélt éles hangon.

A falécek résein keresztül megpillantottam Elvirát, amint épp a virággyásokon gyalogolt át. Amikor belelépett egy cserepes liliomba, elfojtottam a nevetésem, mert olyan cifra káromkodást hallatott, amit az édesanyja egész biztosan nem helyeselt volna.

Szelíd hangnem, és semmi káromkodás.

Igazán elő kellene bújnom, mielőtt újra összekoszolja a finom bőrcipőjét. De amíg a postás meg nem érkezik, úgysem lennék jó társaság.

Bármelyik percben megjöhet a levelem.

Talán ma *végre* választ kapok Mamától és Papától. Tía Lorena be akart vinni a városba, de én nem akartam menni, és egész délután rejtőzködtem, nehogy elzavarjon otthonról. A szüleim rá és két unokatestvéremre bízta, míg ők hónapokig utazgattak, és bár nagynéném jót akart, vaskalapos modorát nehezemre esett elfogadni.

– *Inez!* *¿Dónde estás?*² – Elvira távolabb barangolt a kertben, hangja elveszett a pálmák között.

Nem vettem róla tudomást. A fűzőm nyomta a bordámat, még erősebben markoltam a ceruzám. Hunyorogva néztem az elkészült rajzot. Mama és Papa arca. Kettejük tökéletes egyvelege voltam. Édesanyámtól mogoróbarna szemét, szeplőit, telt ajkát és hegyes állát

¹ Itt: unokatestvér. (spanyol)

² Merre vagy? (spanyol)

örökölttem. Édesapám rakoncátlan, göndör fekete haját, amely mostanra teljesen megöszült, valamint napbarnított arcbőrét, egyenes orrát és a szemöldökét hagyta rám. Idősebb volt, mint Mama, de ő volt az, aki a legjobban megértett.

Mamát sokkal nehezebb volt lenyűgözni.

Nem akartam lerajzolni őket, nem is akartam gondolni rájuk.

Mert ha rájuk gondolnék, elkezdeném számolgatni a köztünk lévő mérföldeket. Ha rájuk gondolnék, eszembe jutna, hogy egy világ válassza el őket attól a helytől, ahol én kuksolok a kastély egy kis sarkában.

Eszembe jutna, hogy Egyiptomban vannak.

Az országban, amit imádnak, ahol a fél életüket töltik. Amióta az eszemet tudom, a bőrröndjük mindig be volt pakolva, s a bűcsű olyan biztos volt, mint a napok váltakozása. Tizenhét éven át bátor mosolylyal bocsátottam őket újukra, de amikor az expedícióik hónapokká nyúltak, a mosolyom lassan lehervadt az arcomról.

Azt mondták, az út túl veszélyes lenne nekem. Hosszú és fáradtságos. Mivel életem nagy részében egy helyen éltem, évenkénti kalandjuk számomra úgy tűnt, hogy az maga a mennyország. A kihívások nem akadályozták meg őket abban, hogy újra felkerekedjenek és jegyet váltsanak a Buenos Airesből Alexandriába tartó gőzhajóra. De engem sosem vittek magukkal.

Mi több, *megtiltották*, hogy velük menjek.

Fintorogva lapoztam egyet, és az üres oldalra meredtem.

Ujjaim ráfeszültek a ceruzára, ahogy az egyiptomi hieroglifák ismerős vonalait kanyarítottam a papírra. Amikor csak tudtam, gyakoroltam a jeleket, nagyon igyekeztem, hogy minél többet megjegyezsek közülük, a latin megfelelőikkel együtt. Papa több százat ismert, nem akartam lemaradni. Mindig megkérdezte, hogy tanultam-e újat, és utáltam csalódást okozni. Faltam a különböző könyveket a *Description de L'Égypte*-től Florence Nightingale egyiptomi útinaplóin át a Samuel Birch-féle *Egyiptom történetéig*. Kívülről fújtam az Újbirodalom fáraóinak a nevét, számos egyiptomi istent és istennőt ismertem.

EGYIPTOMI HIEROGLIFÁK

	keselyű	A		szita	Kh
	nád	i/y		állat hasa	Kh
	kar	a		ajtóretesz	S/Z
	madár	u/w		összehajtott rongy	s
	láb	b		medence	sh
	szék	p		hegy	K/q
	vipera	f		kosár	k
	bagoly	m		edénytartó állvány	g
	víz	n		kenyérvekeni	t
	száj	r		kötél	ch
	menedékhely	h		kéz	d
	vessző	h		kobra	j

Amikor befejeztem, az ölembé ejtettem a ceruzát, és szórakozottan csavargattam az aranygyűrűt a kisujjamon. Papa még júliusban küldte az utolsó csomagjában, mindenféle üzenet nélkül, csak a neve és a kairói címe szerepelt a dobozon. Ez a fajta feledékenység annyira jellemző volt rá! A gyűrű megcsillant a gyenge fényben, és eszembe juttatta, amikor először húztam fel. Ahogy megérintettem, bizsergett az ujjam, forróság futott végig a karomon, számban rózsza ízt éreztem.

Egy nő képe sejtett fel előttem, majd egy szempillantás alatt eltűnt. A lélegzetemet is visszafojtottam, előntött a vágyakozás érzése, olyan erősen, mintha a *sajátom* lett volna.

Papa egy mágiával átitatott tárgyat küldött nekem.

Összszavarodtam.

Soha senkinek nem mondtam el, mit csinált, mi történt. *Átadta nekem* a régi világ mágiáját. Ritka jelenség volt, de nem lehetetlen, ha az adott tárgyat nem érintette túl sok emberi kéz.

Papa egyszer úgy magyarázta el nekem réges-régen, hogy mielőtt városokat építettek, mielőtt úgy döntöttek, letelepednek, varázslók nemzedékei ritka növényekből és csaknem fellelhetetlen anyagokból hoztak létre mágiát. Minden egyes varázslat szikrát bocsátott ki, olyan túlvilági energiákat szabadított fel, amelyek súlyuknál fogva megta-
padtak a környező tárgyakon, mágikus lenyomatot hagyva maguk után.

A mágia természetes velejárója.

De már nem varázsolt senki. Akik értettek hozzá, régen eltűntek. Tudták, hogy veszélyes lenne írásos emlékeket hagyni, így a tudás szájról szájra terjedt. Ám ez a hagyomány is kihalt, arra kényszerítve a civilizációkat, hogy felkarolják az ember alkotta dolgokat.

Az ősi praktikák feledésbe merültek.

De az a megfoghatatlan dolog, ami lehetővé tette a varázslatot, nem szűnt meg. Ez a mágikus energia a föld mélyére, a tavak és az óceánok fenekére süllyedt. Megmaradt a tárgyakon, hétköznapi és rejtélyes dolgokon, és néha, ha kapcsolatba került valamivel – vagy *valakivel* –, átitatta, rászállt. A mágia saját akarattal bírt, és senki sem tudta, miért szállt épp az egyik tárgyra vagy emberre, és a másokra miért nem.

A bűbáj azonban minden egyes átadásnál apránként gyengült, míg végül teljesen eltűnt. Az emberek persze nem szerettek olyan tárgyakba botlani, amelyek ősi mágiát hordoztak. Képzeljék csak el, hogy a kezükbe kerül egy teáskanna, amely irigységet főz, vagy gonosz szellemet idéz.

A mágia felkutatására szakosodott szervezetek számtalan ereklyét semmisítettek meg, vagy tüntettek el szem elől – java részük a föld alá került, elkallódott és többnyire feledésbe merült.

Akárcsak a régmúlt nemzedékek és maguk a varázslók – a nevük, az életük, a tetteik. Ők hagyták hátra ezt a sok mágiát, mint elrejtett kincseket, amelyek többsége nem sok kézben fordult meg.

Mama egy bolíviai gazda lánya volt, és az ő kis *pueblójában*,³ ahogy mesélte, a mágia közelebb volt a felszínhez, könnyebb volt rábukkanani. Gipszbe, kopott bőrszandálba zárva, egy régi sombrero-ban. Mámát roppant mód izgatta, hogy az ősi varázslat hétköznapi tárgyakban rejtőzik. Szeretett arra gondolni, hogy az otthonát hajdan tehetőség varázslók generációi lakták.

Lapoztam egyet a füzetemben, és újrakezdtém. Próbáltam nem gondolni az utolsó levelemre, amit nekik küldtem. Bizonytalan hieroglifákat kanyarítottam, újra és újra kérleltem őket, *hadd* mehessek velük Egyiptomba. Számptalan különböző módon tettem fel ugyanazt a kérdést, de a válasz mindig ugyanaz volt.

Nem, nem, nem.

De talán ezúttal mást válaszolnak majd. Talán hamarosan megérkezik a levelük, talán még *ma*, és talán van egy picinke esély, hogy azt a választ kapom, amire várok.

Igen, Inez, eljöhetsz velünk oda, ahol a fél életünket töltjük, távol tőled. Igen, Inez, végre megláthatod, mit csinálunk a sivatagban, miért szeretjük annyira – jobban, mint veled lenni. Igen, Inez, végre megértheted, miért hagyunk el téged újra és újra, és miért mondtunk mindig nemet.

Igen, igen, igen!

– Inez! – kiáltott újra Elvira. Összereztem. Nem vettem észre, hogy közelebb került a rejtekhelyemhez. A régi kádra tapadt mágia messziről talán elrejtett, de ha közel került, könnyedén észrevehetett. Ezúttal hangosabban kiáltott, hangjában némi pánikot véltem felfedezni. – Leveled jött!

Kidugtam a fejem a vázlatfüzetem mögül, és hirtelen felpattantam.

*Finalmente!*⁴

³ Itt: falu. (spanyol)

⁴ Végre! (spanyol)

A fülem mögé dugtam a ceruzát, és kimásztam a kádból. Résnyire kinyitottam a nehéz faajtót, és ártatlan mosollyal kikukucskáltam. Elvira alig tízlépésnyire állt tőlem. Amaranta szerencsére nem volt a közelben. Gyűrött szoknyám látványa bizonyára elborzasztotta volna, és szaladt volna jelteni az anyjának förtelmes viselkedésemet.

– Szia, *prima!* – kiáltottam.

Elvira sikoltva ugrott fel. Szemét forgatva nézett rám.

– Javíthatatlan vagy.

– Csak, ha veled vagyok. – Tekintetem üres kezére siklott, a küldeményt fürkészve. – Hol van?

– Édesanya küldött, hogy keresselek meg. Ennyit tudok.

Egymásba karolva indultunk el a ház felé vezető kikövezett úton. Fürgén szedtem a lábam, ahogy szoktam. Sosem értettem, nagynéném miért vonszolja magát olyan lomhán. Miért ne akarná gyorsan elérni a célját? Elvira is megszapорázta lépteit, és felzárkózott. Ez elég jól lefestette a kapcsolatunkat. Mindig a nyomomban volt. Ha nekem megtetszett a sárga szín, ő kijelentette, hogy az a földkerekség legszebb árnyalata. Hogyha *carne asadára*⁵ vágytam vacsorára, már éleztette is a késeket.

– A levél nem fog csak úgy köddé válni – nevetett Elvira, és hátra vetette sötétbarna haját. Szeme melegen csillogott, telt ajka széles vigyorra húzódott. Hasonlítottunk egymásra, kivéve a szemünket. Az övé zöld volt, az enyém barnán ragyogott, folyton változtatva a színet. – Édesanya szerint kairói bélyeg van rajta.

A szívem kihagyott egy ütemet.

Nem meséltem az unokatestvéremnek az utolsó levelemről. Nem örülne, ha megtudná, hogy el akarok utazni Mamához és Papához. Sem az unokatestvéreim, sem a nagynéném nem értették, miért kerelkedtek fel a szüleim, hogy az év felét Egyiptomban töltsék. A nagynéném és a kuzinjaim *imádták* Buenos Airest, ezt a nagystílű várost európai stílusú építészetével, széles útjaival és kávéházaival. Apai ágon a családom Spanyolországból származott, és gyötrelmes utazás

⁵ Grillezett, szeletelt marhahús.

után közel száz éve érkeztek Argentínába, ahol végül a vasútiparban értek el sikereket.

A házasságuk alapját Mama jól csengő neve és Papa jelentős vagyona jelentette, de a kezdeti csereüzletet kölcsönös tisztelet és csodálat váltotta fel, mire pedig napvilágot láttam, már őszintén szerették egymást. Papa mindig is nagy családot akart, amit végül nem kapott meg, de egyébként is sokat mondogatták, hogy én minden figyelmüket lekötöm.

Nem egészen értettem, *hogyan*, amikor olyan sokat vannak távol.

Lassan elénk tárult a ház. Gyönyörű, hatalmas épület volt, nagy ablakai, fehér kőburkolata és díszes, előkelő külseje a párizsi kúriákra emlékeztetett. Aranyozott vaskerítés zárt el minket a külvilágtól, a környékbeliektől. Kisgyermekkoromban gyakran másztam fel a kapu tetejére abban a reményben, hogy megpillanthatom az óceánt, amit azonban soha nem láthattam, be kellett érnem a kert felfedezésével.

De a levél talán mindent megváltoztat.

Igen vagy nem? Megyek vagy maradok? Minden lépés, amivel közelebb kerültem a házhoz, talán közelebb visz egy másik országhoz. Egy új világhoz.

A szüleim asztalához.

– Hát itt vagy! – szólított Tía Lorena a teraszajtóból. Amaranta mellette állt, egyik kezében vastag, bőrkötéses kötettel. *Odüsszeia*. Érdekes választás. Ha jól emlékszem, a legutóbbi klasszikus olvasmánya megharapta az ujját. Az oldalak vérfoltosak lettek, a mágiával átítatott könyv pedig kilógott az ablakon, és eltűnt szem elől. Bár néha még hallok halk hüppögést és mormogást a napraforgók közt.

Unokatestvérem mentazöld köpenye összeráncolódott a meleg fu-vallattól, szigorúan hátrafogott copfjából azonban egyetlen hajszál sem szabadult ki. Pontosan olyan, volt, amilyennek édesanyám szeretett volna engem. Sötétbarna szemét rám szegezte, ajkát rosszállóan összehúzta, amikor meglátta a szénceruza kormos nyomát az ujjamon.

– Megint olvasol? – kérdezte nővérét Elvira.

Amaranta tekintete Elvirára siklott, vonásai ellágyultak. Belekarolt a hűgába.

– Lenyűgöző történet. Kár, hogy nem maradtál mellettem – felolvastam volna a kedvenc részeimet.

Velem sosem beszél ilyen kedvesen.

– Merre kószáltál? Mindegy is – fojtotta belém a szót Tía Lorena, ahogy válasza nyitottam a szám. – Összepszoktad a ruhád, nem vetted észre?

A sárga lenvászon ruhán gyűrődések és förtelmes foltok éktelenkedtek, de ez volt az egyik kedvenc ruhám. A szabása miatt szobalány segítségével nélkül is fel tudtam venni. Titokban több olyan ruhadarabot is rendeltem, aminek a gombjaihoz könnyen hozzá lehetett férni. Tía Lorena gyűlölte őket. Szerinte ez botrányossá teszi a ruhákat. Szegény nagynéném mindent megtett, hogy szalonképes legyek, de szerencsétlenségére egyedülálló tehetségem volt a szegélyek és a fodrok tönkretételéhez. Szerettem a ruháimat, de miért kellett ilyen kényesnek lenniük?

Észrevettem, hogy üres a keze, és igyekeztem elfojtani a türelmetlenségem.

– A kertben voltam.

Elvira szabad kezével megszorította a karomat, és a segítségemre sietett.

– Csak rajzolt, mama! Erről van szó.

A nagynéném és Elvira nagyon szerette a képeimet (Amaranta túl gyerekesnek tartotta őket), és mindig odafigyeltek, hogy meglegyenek a festéshez és rajzoláshoz szükséges holmik. Tía Lorena úgy tartotta, elég tehetséges vagyok ahhoz, hogy eladjuk a képeimet a városban gombamód szaporodó galériák egyikének. Anyámmal előre eltervezték az egész életem. A művészeti élet számtalan oktatója mellett francia és angol nyelvet, általános tudományokat és történelmet tanultam, különös tekintettel Egyiptomra, persze.

Papa ügyelt rá, hogy ugyanazokat a könyveket és tantárgyakat tanuljam, mint ő, és hogy elolvassam a kedvenc drámáit. Shakespeare-t különösen kedvelte – sokszor mondogattunk oda-vissza különböző idézeteket, mintha privát teniszmérkőzést játszanánk. Még előadásokat is tartottunk a személyzetnek, a báltermet használva színház

gyanánt. Az operaház mecénásaként rengeteg jelmezre, parókára és színpadi sminkre tett szert. Kedvenc emlékeim egyike, ahogy különböző összeállításokat próbálunk fel, az előadásra készülve.

Nagynéném arca felderült.

– Gyere, Inez! Látogatód érkezett.

Kérdő tekintettel néztem Elvirára.

– Nem levelem?

– A látogatód levelet hozott a szüleidtől – világosított fel Tía Lorena. – Biztos az útja során botlott beléjük. Nem tudom elképzelni, ki más írta neked. Kivéve persze, ha van egy titkos gavallér, akiről nem tudok... – Kérdően összevonta a szemöldökét.

– Az utolsó kettőt elijesztetted.

– Mihaszna fajankó volt mindkettő. Egyik sem ismerte fel a salátavillát.

– Nem is tudom, minek hajkurásszuk őket – helyeseltem. – Mama már úgyis meghozta a döntést. Szerinte Ernesto megfelelő férj lenne.

Tía Lorena ajka lebiggyedt.

– Nem baj, ha van miből választani.

Mulatságosnak találtam. Nagynéném egy hercegben is találta kivétel nélkül, ha anyám javasolná. Sosem jöttek ki egymással. Mindketten makacsok, és ragaszkodnak a véleményükhöz. Néha az az érzésem támadt, nagynéném az oka annak, hogy anyám elhagyott. Nem bírt egy légtérben lenni apám húgával.

– A családi vagyon nyilván jó pontnak számít – szólt közbe Amara szárazon. Ismertem ezt a hangsúlyt. Jobban zavarta, hogy kiházasítanak, mint engem. – Ez a legfontosabb, nem igaz?

Nagynéném döbbenten nézett az idősebbik lányára.

– Nem, csak mert...

A beszélgetés további részére nem emlékszem. Behunytam a szemem, szívem a torkomban dobogott. Megérkezett a szüleim levele, végre választ kapok. Ma talán összekészíthetem a ruháim, és bepakolhatom a bőröndöm, még az is lehet, meggyőzőm Elvirát, hogy tartson velem a nagy utazásra. Ahogy kinyitottam a szemem, épp elkaptam, ahogy unokatestvérem összehúzza a szemöldökét.

– Nagyon vártam már, hogy jelentkezzenek.

Ráncok jelentek meg a homlokán.

– Hát nem *mindig* arra vársz?

Zseniális észrevétel.

– Megkérdeztem, kiutazhatok-e hozzájuk Egyiptomba – ismertem be, aggódó pillantást küldve nagynéném felé.

– De... Mégis *miért?* – prüszkölte Tía Lorena.

Belekaroltam, és visszatuszkoltam a ház felé. Bájosan, egy csoportban vonultunk végig a csempézett, hosszú folyosón, kart karba öltve, hárman, nagynéném vezetésével.

A ház kilenc hálószobával, egy reggelizőszalonnal, két szalonnal és egy, a legelegánsabb szállodákat is megszégyenítő, elegáns konyhával büszkélkedett. Még szivarszoba is volt, de amióta Papa szert tett egy pár repülő fotelre, senki nem tette be oda a lábát. Szörnyű rumlit csináltak, a falaknak ütköztek, összetörték a tükröket, és felhasították a festmények vásznát. Az apám a mai napig siratja a kétszáz éves whiskyjét, ami a bársekrenyre mért csapás áldozatául esett.

– Mert ő *Inez* – jelentette ki Amaranta. – Rangján aluliak az olyan beltéri hobbik, mint a kötés vagy a varrás, vagy bármi úrinőhöz méltó időöltés. – Felém pillantott. – Egyszer ráfázol a kíváncsiságodra.

Sértődötten leszegettem az állam. Nem tartottam *rangomon alulinak* a varrást meg a kötést. Egyszerűen utáltam őket, mert mindkettőben rettentő ügyetlen voltam.

– Biztos a *cumpleños*⁶-od miatt! – szólalt meg Elvira. – Amiatt lehet. Szomorú vagy, amiért elmulasztják, és én *tényleg* megértelek, Inez! De vissza fognak jönni, és akkor nagy mulatságot csapunk, és meghívjuk a környékbeli, jóképű fiúkat, mint Ernesto!

Nem tévedett nagyot. A szüleim valóban elmulasztják a tizenkilencedik születésnapom. Ahogy elfújom a gyertyát, újabb évet tudhatok magam mögött – nélkülük.

– A nagybátyád szörnyű hatással van Cayóra – jelentette ki Tía Lorena, és szipogott egyet. – Nem értem, a bátyám miért finanszírozza

⁶ Születésnap. (spanyol)

Ricardo földtől elrugaszkodott ötleteit. Még hogy Kleopátra sírja! Még mit nem!

– *Qué?*⁷ – kérdeztem vissza.

Még Amaranta is zavarodottnak tűnt. Még a száját is eltátotta meglepetésében. Mindketten sokat olvastunk, de fogalmam sem volt, hogy elolvasta az ókori Egyiptomról szóló könyveimet.

Tía Lorena egy kissé elpirult, és idegesen a füle mögé gyúrte egyik őszbe hajló barna hajtincset.

– Ricardo legújabb terve. Ostoba dolog, hallottam, ahogy Cayo megbeszélte az ügyvédjével. Ennyi az egész.

– Kleopátra sírja? – forszíroztam. – És hogy érted pontosan, hogy *finanszírozza?*

– Ki a csuda az a Kleopátra? – kotyogott közbe Elvira. – És miért nem voltál képes nekem is hasonló nevet adni, mama? Sokkal romantikusabb. Ehelyett *Elvira* lettem.

– Az ég szerelmére, hányszor mondjam, hogy az Elvira méltóság-teljes név? Elegáns és takaros. Akárcsak az Amaranta.

– Kleopátra volt az utolsó fáraó Egyiptomban – magyaráztam. – A legutóbbi látogatásukkor Papa másról sem beszélt.

Elvira összevonta a szemöldökét.

– A fáraó... lehetett nő is?

Bólintottam.

– Az egyiptomiak igen progresszíven gondolkodtak. Bár Kleopátra nem is egyiptomi volt, hanem görög. Így is meghaladtak *minket*, ha engem kérdezel.

Amaranta lenéző pillantást küldött felém.

– Jóllehet, senki nem kérdezett.

Elengedtem a fülem mellett, és nagynénémre néztem, majd felvontam a szemöldököm. A kíváncsiság majd' kifúrta az oldalam.

– Miről tudsz még?

– Semmi másról – felelte Tía Lorena.

– Úgy tűnik, mégiscsak tudsz – jegyeztem meg.

⁷ Itt: Tessék? (spanyol)

Elvira előrehajolt, és félrehajtott fejjel fürkészte az anyját mellett.

– Én is szeretném tudni...

– Hát persze hogy szeretnéd. Mindig azt akarod, amit Inez – mo-tyogta nagynéném bosszúsan. – Mit mondtam, mi lesz, ha úrinő lé-tedre kíváncsiskodsz? Amarantával feleennyi gondom sincs!

– Te voltál, aki hallgatóztál – jegyezte meg Elvira. Majd várako-zóan rám vigyorgott. – Szerinted csomagot is küldtek a levél mellé?

Nagyot dobbant a szívem, a szándalom megcsúszott a kövezen. A levél mellé egy dobozt is küldtek, tele gyönyörű holmikkal, és amíg kicsomagoltam, a keserűségem egy része elpárolgott, ahogy bámul-tam a küldeményre. Csodálatosan szép sárga papucs arany bojtok-kal, finom hímzésű rózsaszínű selyemruha és egy hóbertos köpeny, amely a legkülönfélébb színekben pompázott: meggypiros, olíva, ba-rack és halvány tengerzöld. És ez még nem minden – a doboz alján réz ivópoharakat és egy ébenfából készült, gyönggyel berakott díszta-lat találtam.

Minden egyes ajándékot, minden levelet, amit küldtek nagy becs-ben tartottam, még akkor is, ha feleannyit kaptam tőlük, mint ők tőlem. Nem számított. Egy részem megértette, hogy ennél többre nem számíthatok. Egyiptomot választották, egész szívüket, testüket-lelküket adták. Megtanultam beérni azzal, amit kaptam, még akkor is, ha nehéz volt miatta a szívem.

Éppen válaszolni akartam Elvirának, de a sarkon befordulva hir-telen megtorpantam, megfélelkezve arról, amit mondani akartam.

Egy barázdált arcú, bozontos szemöldökű, ősz hajú idős úr vára-kozott a bejárati ajtóban. Nem ismertem, és figyelmem egyébként is rögjön a ráncos kezében tartott levélre terelődött.

Kiléptem nagynéném és unokatestvéreim közül, és felé siettem. A szívem hevesen vert, akár egy kalitkába zárt madárka. Hát itt van! A válasz, amire vártam!

– Señorita Olivera – köszöntött mély, zengő hangon. – Rudolpho Sanchez vagyok, a szülei ügyvédje.

Nem értettem a szavait. Ujjaim már rá is fonódtak a borítékra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Remegő kézzel nyitottam ki, előre felkészülve kedvezőtlen válaszukra. Nem ismertem fel a másik oldalon lévő kézírást. Ismét megfordítottam az üzenetet, az élénk, számócapiros viaszpecsétet véve szemügyre. Egy parányi bogár – nem is, *szkarabeusz!* – díszelgett a közepén, a kézírás szinte olvashatatlan volt.

– Mire vársz? Én olvassam fel neked? – nógatott Elvira, a vállam fölött átnézve.

Ügyet sem vetve rá sietve felbontottam a levelet, és az elmosódott betűket fürkésztem. Valaki megnedvesítette a papírt, ám ezt alig vettem észre, mert végre felfogtam, mit is olvasok. A szavak összemósódtak, a szemem fátyolos lett. Hirtelen nem kaptam levegőt, a szóba szinte megfagyott.

Hallottam, ahogy Elvira lélegzete elakad. Jéghideg rémület futott végig a hátamon.

– Nos? – érdeklődött Tía Lorena, nyugtalan pillantást vetve az ügyvédre.

A nyelvem megdagadt. Nem tudtam, képes leszek-e megszólalni, de amikor végre visszatért a hangom, rekedt volt, mintha órák óta kiabálnék.

– A szüleim meghaltak.